

ARNOŠT VAŠÍČEK

SEDM ZÁHAD STRÁŽCE DUŠÍ

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

**Zapovězená tajemství templářů • Maska smrti
• Démoni noci • Hrobka času • Únosy do UFO •
Zázraky a zjevení • Světelné bytosti alchymistů**

A R N O Š T V A Š Í Č E K

**SEDM ZÁHAD
STRÁŽCE DUŠÍ**

JAK TO BYLO DOOPRAVDY

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

Arnošt Vašíček – Sedm záhad Strážce duší – Jak to bylo doopravdy

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Věškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikovány, kopírovány
či jiným způsobem šířeny bez výslovného povolení.

Vydal Arnošt Vašíček – MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie Lenka Kordulová, Aleš Milerský a Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

ISBN 80-239-4545-9

OBSAH

Zapovězená tajemství templářů	9
Ochránci brány – Temno pod příkrovem – Desky s božím písmem – Hlas zpod křídel cherubů – Nejasný osud – Zatykač na královnu ze Sáby – Podezřelý vůz – Případ létajícího domu – Mluvící hlava – Prokletý poklad – Věž osmera blaženství – Falešná stopa? – Nekonečné pátrání – Stíny v podzemí – Monogram, nebo kryptogram? – Zakódovaný podpis	
Maska smrti	105
Dýmající zrcadlo – Sbíрка doktora Kasky	
Hrobka času	117
Tunel do minulosti – Pod dohledem Anubise – V propasti nekonečna	
Nebezpečná setkání	127
V ďáblově rouše – Otec z kosmu, matka pozemšťanka – Nebeské děti	
Mág pod křídly andělů	139
Průsečík věků – Tajná laboratoř	

Poslední princezna 161

Na útěku – Neobjasněná nehoda – Ostře sledované kipu

Démoni, běsi a zázraky 173

Nebezpečné špičáky – Poslední upíři? – Podezřelé shody
– Jeskyně běsů – Přízrak bílé ruky – Zázračné madony –
Plášť přetrvávající věky

Řešení není zdaleka tak zajímavé jako záhada sama.
Záhady obsahují nadpřirozeno, téměř cosi božského.
Řešení je jen řemeslo ...

Jorge Luis Borge

ZAPOVĚZENÁ

TAJEMSTVÍ TEMPLÁŘŮ

Hrstka rytířů prostupovala posvátnou horou. Razili tunel hluboko pod místem, na něž kdysi dávno shlédl samotný Hospodin a kde později stával Šalomounův chrám. V přís-ném utajení hledali hmatatelné svědectví z dob, kdy zasvě-cenci rozmlouvali s Bohem a na vlastní oči směli spatřit tváře jeho poslů.

Namáhavé pátrání trvalo léta. Co přineslo? Co odhalilo? Proč byly jeho výsledky tak úporně střeženy? A z jakých dů-vodů o nich ani dnes téměř nic nevíme?

Rytíři Templu střežili poutní cesty ve Svaté zemi a v přípa-dě potřeby se zúčastňovali tažení proti Saracénům, tvrdí jed-nohlasně historici. Ale co se dělo před tím, než byl řád ofici-álně založen, po oněch téměř deset let, kdy jeho budoucí členové působili v Jeruzalémě jako laické bratrstvo? Nikdo je neviděl na bojišti. Dlouhé týdny setrvali ve svém sídle. Chránění jeho masivními zdmi před očima nežádoucích svědků, sestupovali kamsi do podzemí. A pokud vyrazili ven, pak jen proto, aby na svých koních uspořádali tajnou výpra-vu do odlehlých částí země.

Co tedy bylo jejich skutečným cílem?

Templářský řád představuje jednu z nejtajemnějších spo-lečností lidských dějin. Jeho velmistři a přední rytíři ovláda-

li utajované nauky Západu i Východu, byli obeznámeni s poznatky starověkých mudrců i technickými dovednostmi, které notně předběhly svou dobu. Odhalili zakódované principy posvátné geometrie. Našli klíč k dávno zapomenutým dveřím, za nimiž se skrývalo poznání z dob zlatého věku lidstva.

Neobvyklé vědomosti, které templáři získali, byly zcela jistě určeny jen úzkému okruhu zasvěcenců. A ctihodní velmistři řádu důsledně dbali na to, aby to tak zůstalo navždy. Libovali si v kryptogramech, šifrách a přísně tajných úkrytech. Svým následníkům přenechávali poselství, obklopená mnoha otazníky. Ačkoli se sami snažili odhalovat zapovězená tajemství, když se jim to povedlo, okamžitě je zabalili do neprůhledné roušky. Spolehlivě drželi jazyk za zuby. Okolní svět věděl jen pramálo o tom, co se opravdu děje za mohutnými zdmi templářských hradů a komend.

A jak už tomu bývá, kam neproniká světlo, kde je vše obklopeno mlhou fascinujících domněnek a vzrušujících nejasností, tam vzniká úrodné podhoubí pro kvas mýtů a legend.

Člověk až žasne, co vše je templářům přičítáno. Našli prý archu úmluvy, vykopali stroj na manu a získali svatý grál. Pomáhali dokonce pašovat proslulé plátno s otiskem Kristova těla z Cařihradu do Benátek a zcela jistě ...

Zkrátka jsou podezírání téměř ze všeho. Neexistuje snad jediný starozákonní kultovní předmět, který jim neměl projít rukama. Navíc dokázali nashromáždit obrovský majetek. Veškeré cennosti řádu, svátosti, relikvie a náboženské objekty, ani zlato a drahé kameny se ale nikdy nenašly a jsou prý dodnes uschovány v důmyslných skrýších. Pravděpodobně někde v Evropě, možná až v Mexiku nebo dokonce na Oak Islandu u kanadského pobřeží, jak tvrdí nejodvážnější spekulace.

Nelze popřít, že ani s postupem času, rostoucími poznatky historiků a novými archeologickými objevy záhad okolo templářů neubývá. Právě naopak – pyramida tajemství, navršená nad existencí jejich tajuplného společenství, spolehlivě roste.

Ochránci brány

Žádost zněla prostě. Urozený Hugo z Payens chtěl spolu s dalšími osmi rytíři ustavit nový náboženský řád a věnovat se ochraně poutníků. Všichni složili slib osobní chudoby, čistoty a poslušnosti. V jeho duchu se postupně vzdali majetku ve prospěch bratrstva. Jeruzalémského krále Balduina II. prosili pouze o jediné – aby se směli usadit v jednom z křídel jeho paláce. Přesněji řečeno v té části budovy, která stála na místě, kde před tisíci lety nechal král Šalomoun zbudovat proslulý Hospodinův chrám.

Bylo jim vyhověno.

Psal se rok 1118. Od okamžiku, kdy bojovníci první křížové výpravy dobyli Jeruzalém, uplynulo téměř dvacet let. Z Evropy připlouvali věřící, toužící navštívit Kristův hrob a další památečná místa, spojená s hlavními událostmi křesťanství. Na cestě z přístavu v Jaffě do nitra Svaté země je často přepadávaly tlupy loupeživých beduínů. Hrstka – byť statečných a udatných – rytířů by zcela jistě nestačila zajistit bezpečí početných karavan, a jak víme, ani se o to nepokoušela. Jejich řád v prvních devíti letech své existence neudělal v tomto ohledu vůbec nic a dokonce ani nepřijímal nové členy.

Proč tedy vůbec vznikl a z jakého důvodu se usadil právě na Chrámové hoře?

Protože jeho zakladatelé potřebovali dokonalé krytí pro tajné pátrání v samém srdci Jeruzaléma. Věděli, že na místě,

kteří si zvolili za své sídlo, je ukryto cosi nesmírně cenného. A byli pověřeni se toho zmocnit.

Je tato odpověď rouháním a znesvěcením dobrých úmyslů zakladatele řádu, nebo pro její podporu najdeme dostatek důkazů?

Místo, které rytíři zvolili za své působíště, je opředeno tolika tajemstvími, až se tají dech. Nejposvátnější z posvátných. Doslova epicentrum zázraků a hlavních událostí tří velkých monoteistických náboženství. Judaismus, křesťanství a islám se v Jeruzalémě velmi často setkávají a mísí, ale žádný jiný bod není jejich tak zjevným průsečíkem jako biblická hora Mórija, později nazývaná Chrámová. V žádné jiné lokalitě se minulost všech tří duchovních proudů neprolíná tak mocně a intenzivně.

Na plochem kamenném vrcholu této hory se před tisíci lety praotec Abraham chystal obětovat Bohu svého syna Izáka. Už sáhl po noži, když byl zastaven hlasem Božího posla, který k němu promlouval odněkud shůry:

„Nevztahuj na chlapce ruku, nic mu nedělej! Právě teď jsem poznal, že jsi bohabojný, neboť jsi mi neodepřel obětovat svého jediného syna.“ Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl rohy v houští. Šel tedy, vzal berana a obětoval jej v zápalnou oběť místo svého syna. Tomu místu dal Abraham jméno Hospodin vidí. Dosud se tu říká: Na hoře Hospodinově se uvidí.“ (Gn 22,12-15)

Neobvyklou událost popisují bible i korán. Není to ale jen dramatické líčení nesmírné pokory a oddanosti; v textu je ukryto tajemství. Na jeho počátku Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet a řekl mu: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím.“ (Gn 22,2)

Abraham v té době žil v Beer-šebě. Cesta s Izákem a dvěma sluhy mu trvala tři dny.

„Když přišli na místo, o němž mu Bůh pověděl, vybudoval tam Abraham oltář, narovnal dříví, svázal svého syna do kozelce a položil ho na oltář, nahoru na dříví. I vztáhl Abraham ruku po obětním noži, aby svého syna zabil jako obětního beránka.“ (Gn 22,9-10)

Šťastný konec již známe. Tento strhující příběh jsem četl mnohokrát a až dosud si neuvědomoval, že obsahuje záhadu: proč byl Abraham poslán tak daleko? Proč nemohl důkaz své víry předložit přímo v Beer-šebě, kde, jak víme z předchozí kapitoly, „... zasadil tamaryšek a zýval tam jméno Hospodina, Boha věčného“? (Gn 21,33) Z jakého důvodu měl velmi tvrdou zkoušku poslušnosti vykonat až na hoře Mórija, která se do té doby zdála být pouze bezvýznamným kusem skály?

Místo bylo zcela jistě vybráno záměrně. „Podle jakých kritérií?“ chtělo by se zeptat současným jazykem a ve stejném duchu odpovědět: „Protože umožňovalo kontakt mezi zemí a nebesy.“

Abraham zde slyšel hlas Božího posla.

Také další příslušník jeho rodu, král David (od Abrahama ho podle bible dělilo čtrnáct pokolení), se na stejném místě setkal s andělem. Stalo se tak pár let po roce 1000 př. Kr., kdy Jeruzalém byl již hlavním městem. Poté, co David proti vůli Hospodinově nařídil sčítání lidu, dostal prostřednictvím svého vidoucího (proroka) Gáda na výběr trest: „Toto praví Hospodin: Zvol si: tři roky hladu, nebo tři měsíce být ničen protivníky a stíhán mečem nepřátel, anebo po tři dny Hospodinův meč, totiž mor v zemi, a Hospodinův anděl bude šířit zkázu po celém izraelském území.“ (1Pa 21,11-12)

David se rozhodl, že raději padne do rukou božích než lidských. Hospodin tedy dopustil na Izrael mor. Sedmdesát tisíc mužů zahynulo.

„Bůh vyslal k Jeruzalému anděla, aby v něm šířil zkázu. Ale když šířil zkázu, Hospodin shlédł a pojala ho lítost nad tím zlem. Řekl andělu, jenž šířil zkázu: ‚Dost! Již přestaň!‘ Hospodinův anděl stál právě u humna Ornána Jebúsejského. David se rozhlédł a uviděl Hospodinova anděla, jak stojí mezi zemí a nebem. V ruce měl tasený meč, napřažený na Jeruzalém. David a starší, zahalení v žíněná roucha, padli tváří k zemi.“ (1Pa 21,15-16)

Anděl rozhodně nebyl nějaký snový přelud. Viděl ho také majitel humna Ornán. Čtyři synové, kteří byli s ním, se přitom skrývali. Proč? Vyděsilo je, co spatřili? Byli tedy dalšími očitými svědky?

Takzvaný meč musel být nějakou hroznou, do té doby nevídanou zbraní. Jak se dozvídáme později, zkušený válečník David jím byl velmi přestrašen. A je zde ještě jedna zvláštní okolnost. Nešlo o pár okamžiků, o jakýsi „prchavý úkaz na obloze“. Přítomnost Božího posla musela být trvalejší. Bible totiž vypráví, že David dostal prostřednictvím proroka Gáda příkaz postavit na daném místě oltář. Začal tedy jednat s Ornánem o koupi jeho humna. Nějakou chvíli se dohadovali. Ornán chtěl dát králi svůj pozemek darem a přidat dobytek a dříví, potřebné k vykonání oběti. David to odmítl. Zaplatil za místo šest set šekelů zlata, vybuodoval oltář, obětoval zápalné a pokojné oběti a vzýval jméno Hospodina. „Ten mu odpověděl ohněm, seslaným z nebe na oltář pro zápalné oběti.“

Teprve tehdy byla trestná akce ukončena. „Hospodin pak poručil andělu, aby schoval meč do pochvy.“ (1Pa 21,26-27)

Zdá se tedy, že celou tu dobu byl anděl, stojící mezi nebem a zemí, přítomen.

David se rozhodl, že na místě, kde ho Hospodin vyslyšel, postaví chrám a nechá do něj přenést archu úmluvy a svaté Boží náčiní. Začal shromažďovat obrovské množství kamen-

ných kvádrů, cedrové dřevo, železo a měď. Vykonal mnoho příprav, ale protože vedl četné války a byl obtížen prolitou krví, bylo souzeno, aby Dům boží vybuodoval až jeho syn Šalomoun.

Když byla o něco později velkolepá stavba dokončena a schrána vnesena dovnitř, král dlouze prosil Boha, aby vyslychal prosby svého lidu i cizinců pro své jméno, kterému dal spočinout v novém chrámě. A tehdy se stalo něco úžasného.

„Když Šalomoun dokončil svou modlitbu, sestoupil z nebe oheň a pohltil zápalnou oběť i díly obětního hodu a dům naplnila Hospodinova sláva. Kněží nemohli do Hospodinova domu vstoupit, neboť Hospodinova sláva naplnila dům. A všichni Izraelci viděli sestupující oheň i Hospodinovu slávu nad domem, klesli na dlažbu tváří k zemi, klaněli se a vzdávali chválu Hospodinu ...“ (2Pa 7,1-3)

V noci se Hospodin ukázal Šalomounovi znovu a potvrdil výjimečnost chrámu. „Mé oči budou otevřené a mé uši ochotné slyšet modlitbu na tomto místě. Nyní jsem tento dům vyvolil a oddělil jako svatý, aby tam navěky dlelo mé jméno; mé oči a mé srdce tam budou po všechny dny.“ (2Pa 7,15-16)

Šalomounův chrám byl v roce 586 př. Kr. zničen vojsky babylonského krále Nabukadnesara. Novou, ještě větší, ale méně honosnou svatyni, vystavěl Zerubábel, později ji zvelebil Herodes Veliký. Právě zde vzal starý zbožný muž Simeon do náruče Ježíška a pronesl o něm, že bude zjevením národům. V roce 70 Herodotův chrám zbořili Římané.

Uplynula další staletí, ale výjimečnost hory Mórija neslábla. Z jejího vrcholu podnikl prorok Muhammad, doprovázený archandělem Gabrielem, „noční cestu“ k Božímu trůnu. Muslimové proto svého času uctívali tuto posvátnou skálu více než Mekku nebo Medinu. Dnes ji zakrývá osmiúhelníkový Skalní dóm. Jeho obrovská kupole z pozlaceného alu-

minia se podmanivě leskne a při západu slunce svítí jako jeho protipól nad Starým městem a přilehlou Zdí nářků.

Když Skalní dóm v roce 691 vystavěl chalífa z Damašku, nechal pokrýt vnější stěny zlatými mozaikami. Osmanští Turci je později nahradili 45 000 perskými dlaždicemi. Uvnitř ale okázalou nádheru střídá notně hrbolatý povrch holé, lehce porézní skály. Syrovým dojmem působící kamenný masiv o obvodu něco přes šedesát metrů je cílem zbožných poutníků.

V jižní části vrcholu Chrámové hory, na místě původní Šalomounovy svatyně, stojí od roku 1035 mešita Al-Aksa. A právě tato budova byla hlavním centrem pozornosti rodícího se řádu templářů. Proč? A z jakého důvodu v ní potřebovali zůstat sami?

„Jisté je alespoň to, že posláním templářů a izmaelitů bylo střežit bránu do Svaté země, již nelze lokalizovat v našem čase a prostoru, neboť vychází z posvátné geografie, odlišné od té naší. Také tady můžeme být v pokušení nahrazovat starou mytologii mytologií moderní a Svatou zemi nahradit bránou k jiným dimenzím, než jsou tři dimenze známé, hovořit o komplexnější struktuře země, než je koule, jakou vidíme na snímcích z družice a na které naše civilizace věří stejně nekriticky, jako jiné civilizace věřily na zemi plochou.“

Jacques Bergier naznačuje spirituální řešení záhady pobytu templářů na Chrámové hoře. Hledali tam ztracenou bránu na nebesa, místo odvěkých kontaktů s Bohem a anděly? Chtěli se nechat unést vírem duchovního světla a tajemné energie do vyšších sfér? Odhalovali tunel, jímž lze vstoupit do absolutního jinde? Nebo pátrali po něčem zcela konkrétním a hmatatelném?

„Z hlediska historického byl příchod rytířů do Jeruzaléma dosti zvláštní. Nebyli křižáky, jinak by přišli s výpravou.

Nebyli ani poutníky; rytíři na poutní cestě byli hotovi tasit zbraň ‚ve jménu Božím‘ a ne vyplácet nějaké silniční lupiče. Oni se však nezúčastnili vůbec žádné válečné akce. Nebyli vyslanci ve Svaté zemi, takže král by jim ani nemusel poskytovat ubytování.

Představili se jako naprosto nezávislí a ihned byli králem neobvykle příznivě přijati; nechal vystěhovat kanovníky od Svatého hrobu a tím jim poskytl část svého paláce. Dokonce záhy na to se franští králové vystěhovali do opevněné věže Davidovy a celý Templum Salomonis zůstal k dispozici devíti rytířům.

Vše nasvědčuje tomu, že toto místo bylo ponecháno záměrně a výhradně jim, neboť zde zůstali SAMI. Dějepisec Vilém z Tyru se k této otázce vyjádřil jasně: po devět let se vyhýbali jakékoli společnosti, odmítali přijímat mezi sebe nové členy, s jedinou výjimkou, hodnou pozornosti; rytíř Hugo, hrabě ze Champagne, opustil své panství, ženu i dítě a připojil se k ostatním přibližně v roce 1125.

Jeden z nejmocnějších leníků ve Francii se vydal střežit bezpečnost cest?!

... Už tehdy muselo být naprosto zřejmé, a přímo bilo do očí, že devět a posléze deset rytířů tam nepřijelo hlídat cesty.

Pod tímto posláním se skrývalo jakési jiné; to se mělo realizovat přímo v chrámu Šalomounově, odkud všichni ostatní odešli a rytířům přenechali úplně volné pole,“ píše jeden z nejzasvěcenějších znalců templářů Louis Charpentier a na jiném místě dodává:

„Existuje jediné možné vysvětlení: devět rytířů tam přijelo nalézt, střežit a odnést cosi mimořádně významného, k čemuž bylo zapotřebí ochrany muži ozbrojenými; mimořádně posvátného, a proto bylo zapotřebí mužů povznese-ných nad lidské vášně; mimořádně cenného a nebezpečného, a proto bylo nutné držet věc v nejvyšší tajnosti.

Který předmět jenom mohl být tak důležitý, posvátný a cenný a nebezpečný?

Jedině archa úmluvy a desky Zákona.

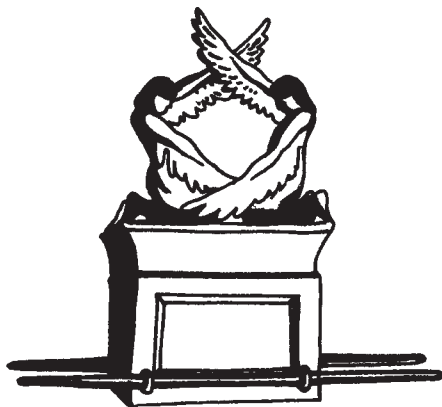
Neboť jedno ani druhé dost možná nejsou tím, zač bývají považovány.“

Má Louis Charpentier pravdu? Byli templáři prvními dobyvateli ztracené archy? Spolčilo se devět rytířů proto, aby našlo tento tajemný kultovní předmět, nebo jejich cílem bylo něco zcela jiného?

Temno pod příkrovem

„Udělej z akáciového dřeva schránu dva a půl lokte dlouhou, jeden a půl lokte širokou a jeden a půl lokte vysokou. Obložíš ji čistým zlatem, uvnitř i zvnějšku ji obložíš a opatříš ji dokonalou zlatou obrubou. Uliješ pro ni čtyři zlaté kruhy a připevníš je k čtyřem jejím hranám; dva kruhy na jednom boku a dva kruhy na druhém. Zhotovíš tyče z akáciového dřeva a potáhneš je zlatem. Tyče prostrčíš skrz kruhy po stranách schránky, aby bylo možné na nich schránku nést. Tyče zůstanou v kruzích, nebudou vytahovány. Do schránky uložíš svědectví, které ti dám. Zhotovíš příkrov z čistého zlata, dlouhý dva a půl lokte a široký jeden a půl lokte.

Potom zhotovíš dva cheruby ze zlata; dáš je vytepat na oba konce příkrovu.

Jednoho cheruba uděláš na jednom konci a druhého cheruba na druhém konci. Uděláte cheruby na příkrov na oba jeho konce. Cherubové budou mít křídla rozepjatá vzhůru; svými křídly budou zastírat příkrov. Tvářemi budou obráceni k sobě, budou hledět na příkrov. Příkrov dáš nahoru na schránu a do schránky uložíš svědectví, které ti dám. Tam se budu s tebou setkávat a z místa nad příkrovem mezi oběma cheruby, kteří budou na schráně svědectví, budu s tebou mluvit o všem, co ti pro Izraelce přikážu.“

Tak Hospodin přikázal Mojžíšovi, když k němu promlouval na hoře Sinaj. A Mojžíš skutečně nechal vyrobit podle přesně zadaného plánu zlatem potaženou truhlici. Ta pak byla nesena Izraelci, putujícími po odchodu z Egypta čtyřicet let pouští, než dorazili do zaslíbené země. Prostřednictvím archy Bůh sděloval svou vůli. A podle legendy stála v epicentru řady zázraků. Dokázala rozhánět nepřátelské armády i snížit hřebeny hor. S její pomocí byl zastaven tok Jordánu, takže Izraelci mohli přejít řeku suchou nohou. Při obléhání Jericha ji nosili po sedm dnů kolem města, až se jeho hradby náhle zřítily.

To, že archa úmluvy byla mimořádně záhadný předmět, dokazují i četní svědkové, které rozhodně nelze podezírat z falšování údajů a záměrného vytváření její jedinečné pověsti. Kolem roku 1050 př. Kr. v bitvě u Afeku Izraelci utrpěli zdrcující porážku. Přišli o více než třicet tisíc mužů. Vítězní Felištejci (Filištíni) se navíc zmocnili archy a umístili ji v Dágonově svatyni v Ašdódu. Ráno našli sochu svého božstva převrácenou. Ve městě a jeho okolí propukla panika, lidé z nevysvětlitelných důvodů umírali. Archa byla převezena do Gátu, kde „ranila muže města, malé i velké“. Situace se opakovala i na další štaci v Ekrónu. „Celé město zachvátila smrtelná hrůza. Boží ruka tam dolehla velmi těžce. Muži, kteří nezemřeli, byli raněni nádory.“ (1S 5,11)

Po sedmi měsících útrap se Pelištejci rozhodli archu vrátit a poslali ji na voze, taženém kravským povozem, do Betšemeše. Tamní lidé jí šli s radostí naproti. „Hospodin však ranil betšemešské muže za to, že se podívali do schrány. Sedmdesát mužů z lidu ranil ...“ (1S 6,19).

Byl to trest za znesvěcení, za to, že nahlédli „pod pokličku“ zapovězeného tajemství, nebo přirozený důsledek toho, že neobratně manipulovali s předmětem, který vyžadoval maximální obezřetnost?

Vše napovídá druhé možnosti. Kromě Mojžíše měl k arše přístup jen jeho bratr Áron se svými syny. Pouze oni věděli, jak s ní bez rizika zacházet. Když se tábor chystal na další cestu, příkrývali archu podle přesně předepsaného postupu a na příkaz samotného Hospodina museli vybrané skupině nosičů z čeledi Kehatovců poskytnout bezpečnostní instrukce. „Nesmíte dopustit, aby kmen kehatovských čeledí z řad lévijců byl vyhlazen. Aby zůstali naživu, udělejte pro ně toto: Než přistoupí k nejsvětějším předmětům, přijde Áron se svými syny a každému určí jeho pracovní povinnost. Nesmějí vejít, aby se dívali, jak jsou baleny svaté předměty, aby nezemřeli.“ (Nu 4,18-20)

Archu tedy směli střežit a přenášet pouze zasvěcení. Nezaškoleným, kteří se truhlice dotkli třeba bezděky, hrozila smrt. Dokazuje to i další příklad z bible.

Když král David dobyl Jeruzalém, rozhodl se tam dopravit i posvátné dědictví svých předků. Spolu s vojskem o síle třiceti tisíc mužů se vypravil do Baálímu Judova, kde schrána v té době byla uložena. Při svážení z vrchu se v jednom okamžiku zdálo, že tažní volové archu vyvrátí. Jistý Uza, který šel podél vozu, natáhl ruce a zachytil ji. Sotva se archy dotkl, svalil se k zemi a na místě zemřel.

Král David se polekal, bál se mít životu nebezpečný předmět ve své blízkosti. Proto ho nechal přepravit k Obéd-edó-